

FRAM

JUNI 1982

KAMERATER

INNHOOLD

Leder	3
Debatt om partiets arbeid på arbeidsplassane og i fagforeningane..	4
Forslag til vedtak.....	7
Svar mot økonomismen.....	8
Nye bøker fra Oktober.....	10
Om RV-innsamlinga og sommarinn- samlinga.....	11
Meld deg på sommarleir - no	12
Oppsummering av årets 1.mai	14
1.mai og Samørg.....	16
Falklandssaken og 1.mai.....	16
Demokratiet i partiet.....	17
Det norske jordbruket under sosialismen.....	18
KK-salg er artig - men viktig.....	20

Frist neste nr. av FK (aug./sept.):

Innlevert på Oktober seinest torsdag 19. aug.

MASKINSKREVET !!!

leder: 21. august

Arbeidet med 21. august har starta. Når dette skrives sendes det ut opprop til politiske partier, freds-/solidaritetsorganisasjoner, klubber og fagforeninger, om å slutte seg til demonstrasjonstog denne dagen. Hvorfor er det viktig å markere 21. august?

Jeg ser på 21. august som en kampdag! En dag hvor vi retter oppmerksomheter mot Sovjet sin imperialistiske politikk. August i 68 var på en måte der Stt Sovjet starta. Siden har vi fått Afghanistan som er okkupert på 3. året, og under press fra Sovjet innførte Jaruzelski unntakstilstand i Polen. Utviklinga siste året i Polen, på den ene sida stor framgang for Solidaritet, på den andre sida en hardere undertrykking, taler for en opptrapping av arrangementet 21. august. Likeledes Afghanistan, hvor Sovjet har satt i gang en offensiv overfor geriljaen i Panjsir dalen. I Tsjekkoslovakia tortureres fortsatt hundrevis av opposisjonelle i fengslene, demokratiske og politiske rettigheter er tilsidesatt. Den tsjekkiske forfatteren Pavel Kohout sier i KK 1/6 at den intellektuelle venstrebevegelsen i de vestlige landa har glemt Tsjekkoslovakia. Og at vi er i ferd med å glemme Polen også. Er der sann? I alle fall, det er en strømning av revisjonisme og passifisme for tida som motarbeider den proletariske internasjonalsismen. En strømning som konsentrerer kreftene om fred og nedrustning, som ikke ønsker å ta stilling til de faktiske forholdene. Fredsorganisasjonene står i spissen for disse ideene, men tror mange av oss er prega av det samme. Alment sett er det en tendens til at vi glemmer uretten bare den har vart lenge nok, en tendens vi kommuniste må jobbe imot.

Har det noen hensikt å demonstrere?

Ja! Hundrevis av demonstrasjonstog rundt om i verden betyr noe! Det betyr en enorm politisk og moralsk støtte for de folka som daglig kjemper mot undertrykking og okkupasjon. Og det betyr noe mht. opinion i Norge, for å gjøre folk oppmerksom på Sovjets imperialistiske politikk. Siste tida har det vært mange subbete demonstrasjonstog, hvor folk går av plikt og hvor det diskuteres kinostykker og daghemssatser. Dette har vært argument mot demonstrasjonstog - som om de har "utspilt sin rolle" - og det bør heller satses på kulturarr. ol. Jeg ser på demonstrasjonstog som et sterkere politisk uttrykk for å vise vår solidaritet enn en konser. Mener det er et objektivt grunnlag for et stort og slagkraftig dem. tog i år. Støtten for Afghanistan og Polen er stor. Men det krever politisk massemobilisering å få folk i toget, det krever mere av oss enn å mobilisere til konsert. ~~maa~~

I initiativkomiteen er det enighet om at det politiske grunnlaget tar opp Tsjekkoslovakia, Polen og Afghanistan. Men det står en motsigelse i vurderinga av Sovjets press mot Polen. Konkret kom dette til uttrykk ved at mindretallet ikke ville ha med ei parole som sa noe om Sovjets trussel mot Polen, fordi dette var underordna. Det viktigste var Jaruzelski innføring av unntakstilstanden.

Oppropet om 21. august i fjor fikk støtte fra alle politiske partier (-NKP) og fra NTL, skuespillere/Teateret. Altså svært lite støtte fra klubber, fagforeninger. En årsak kan være at oppropet ble sendt ut seint (beg. aug.) men det var kanskje også et uttrykk for en økonomistisk/opportunistisk tendens? Herved oppfordres fagorganiserte til å gjøre en innsats!

Til slutt: Ta opp 21. august på sommerleirens!

debatt om partiets arbeid på arbeidsplassane og i fagforeningane

DS har starta ein diskusjon om partiet sitt arbeid på arbeidsplassane og i fagforeningane. Det står ulike syn i DS i denne saka, og det er nødvendig å drive diskusjonen lenger før det går an å konkludere. DS ønskjer å bruke FK for å utvile denne debatten, og oppfordrar med det partimedlemmane til å ta aktivt del i diskusjonen. Vi startar her med å trykke dei viktigaste delene av ei innleiing som blei halde i DS saman med eit forslag til vedtak, lagt fram av Nitt.

INNLEDNINGA:

Et forsøk på å få grep om hvilke feil vi gjør i arbeidet på arbeidsplassene og i fagforeningane, må nødvendigvis ta sitt utgangspunkt i ei oppfatning av hva som er ei rett linje og arbeidsmåte. På den andre sida må vi ta for oss den praksis vi fører, og konfrontere disse to elementene med hverandre.

Jeg vil ta utgangspunkt i Beretninga fra partiets 2. Landsmøte i -76, der det finnes etter min mening, ei god oppsummering av hva som må vere kommunistenes linje for arbeidet i fagbevegelsen og på arbeidsplassene. (side 60-66)

Der heter det bl.a.: (s. 61 -62):

Det er eit prinsipp for partiet vårt å stå saman med dei arbeidande massane i den daglege klassekampen dei fører. Samstundes går ikkje partiet med i desse kampene som eit passivt etterslep på den spontane røvela. Partiet går med i dei for å målrette dei alltid skarpare mot reaksjonen, mot borgarskapet, monopola og imperialismen. Partiet søyger seg ikkje med å vera den mest lojale og beste kjempere for dagsinteressane. Det går også alltid vidare, held fram dei langsiktige måla, brukar dei små daglege kampane som reiskaper for alltid å forklare at den store kampen, for revolusjonen og sosialismen, trengst. Det er ei revolusjonær linje for dagskampen.

Målsetjinga for kommunistenes arbeid i fagbevegelsen må vera å reise de fagorganiserte til kamp for dagskrava, reise de fagorganiserte til politisk kamp mot borgarskapet og imperialismen og knytte denne kampen saman med kampen for proletariatets langsiktige interesser; den sosialistiske revolusjonen.

Men denne kampen er ikkje mulig utan kamp mot opportunisten og revisjonismen. Ei kommunistisk, fagleg linje i vårt lang må derfor ha som mål å mobilisere den store massen av fagorganiserte til å slåss for å gjere fagforeningane til kamporganisasjonar for til å slutte opp om kampen for den proletariske revolusjonen.

(...)

Målet for kampen i fagbevegelsen må vera en militant revolusjonær fagbevegelse som engasjerer seg på alle feltar som angår arbeiderklassen og som bygger opp under forberedelsene til den proletariske revolusjonen.

hovedretningslinjene for vårt arbeid i fagbevegelsen, blandt arbeiderne.

Særlig viktig i forhold til den diskusjonen vi nå fører, mener jeg avsnittet om forholdet mellom dagskampen, arbeidet for de små forbedringene og reformene på den ene sida, og utviklinga av det revolusjonære perspektivet på den andre sida, er. Jeg har lyst til å bruke noe mere tid på dette spørsmålet, fordi jeg mener det er et nøkkelpunkt til å forstå arbeidet vårt, og de feila vi gjør.

I artikkelen "Om leninismens ~~praktiske~~ grunnlag" side 65 i den store tjukke boka sier Stalin følgende:

For den revolusjonære ... er det revolusjonære arbeid og ikke reformen hovedsaken; for ham er reformen et biprodukt av revolusjonen. Derfor forvandler reformen seg ~~til~~ ved en revolusjonær taktikk så lenge borgerskapet sitter ved makten, unngåelig til et redskap for å oppløse denne makt, til et redskap for å styrke revolusjonen, til et støttepunkt for å utvikle den revolusjonære bevegelsen videre.

Den revolusjonære godtar reformen bare for å nytte den som et bindeledd mellom det legale og det illegale arbeid so som et dekke for å forsterke det illegale arbeid, med sikte på å forberede massene på revolusjonært vis til å styrte borgerskapet.

Der ligger kjernen i det å utnytte reformene og kompromissene på revolusjonært vis under imperialismens betingelser.

Reformisten derimot gjør det motsatte - han godtar reformen i den hensikt å gi avkall på enhver form for ullegalt arbeide, for å undergrave arbeidet med å forberede massene til revolusjonen, og for å hvile ut i skyggen av reformen han har fått "til givendes".

Der ligger kjernen i den reformistiske taktikk.

Slik ~~en~~ forholder det seg med reformene og kompromissene under imperialismens betingelser.

Når derfor vi opplever en situasjon der vi uten større vanskeligheter erobrer faglige posisjoner og partimedlemmer nyter en vid anseelse innafor store deler av grunnplanet i fagbevegelsen, men vi samtidig ikke evner å trekke disse arbeidermassene til oss organisatorisk (altså ikke evner å styrke det illegale arbeidet), ikke får dem til å stemme på partiet ved valg, ikke får dem til å fylke seg rundt partiet, mener jeg dette er et uttrykk for at vi ikke klarer å bruke det daglige "reformistiske" arbeidet som en hevern og styrke for det revolusjonære, det illegale arbeidet. Vi klarer ikke, slik det gamle prinsipp-programmet og Beretninga fra -76 sier det, å

" bruke dei daglege små kampene som reiskaper foralltid å forklare at den store kampen, for revolusjonen og sosialismen, trenst."

Denne svikten kan vi betrakte som et politisk avvik, eller vi kån se på det som en feil, en svakhet som vi ikke kalrer å få til, sjøl om vi gjerne vil. I det første tilfellet er det spørsmål om å gjennomføre en politisk kampanje og linjekamp, i det andre tilfellet må vi bli flinkere, ~~dyktigere~~ til å utvile en konkret taktikk og ~~dagskamp~~ dagskrav so forener det taktiske og strategiske element i seg.

Jeg vil gå ut fra at begge forhold gjør seg gjeldende.

- I en del tilfeller er det slik at det øves direkte politisk motstand mot å utnytte det daglige arbeidet daglige arbeidet med forbedringer, med revolusjonære agitasjon og propagna.

Jeg oppfatter synspunktet om å foreta et skille mellom "fagforeningsarbeid" på den ene sida og "kommunistisk arbeid på arbeidsplassene" på den andre sida utført etter ei streng arbeidsdeling mellom "tillitsmenn" og "partilag"

- som et forsøk på å lage ei teoretisk overbygning over et slikt linjeavvik.

Det vil i praksis bety å skille dagskampen og fagforeningsvirksomheten fra den revolusjonære virksomhet og propagnaden for sosialismen.

Dette er ei skadelig og opportunistisk linje, og vil føre fagforeningene inn i reformisme, mens partiet sovner hen i sektarisme og dogmatikk. Til slutt vil det dø av mangel på blod.

- Men vi må også innse at i mange tilfelle er det slik at vi ikke har en god nok politikk - ja, på flere områder mangler vi fullstendig en politikk og partiprofil - for dagskampen og for reformer som kan brukes til å utvikle den revolusjonære og sosialistiske forståelsen hos arbeiderne.

Vi har f.eks. vært meget tafatte når det gjelder å utvikle en god industripolitikk, oljepolitikk osv. osv. Derfor har vi heller ikke hatt gode nok redskaper og linjer til å reise folk til kamp med. På andre områder har vi hatt en brukbar politikk, f.eks. de sidene ved boligpolitikken som har med sanering, byfornyelse mm. å gjøre, har vi gjort veldig mye bra, og høsta mange gode resultater tidligere. Dette har da også gitt seg utslag i det illeegale, partibyggende arbeid.

"Politikken og taktikken er løvet for partiet", sier Mao (Rundskriv om situasjonen, Verker i Utvalg, bd.3, side 211/ sitatboka s.10).

Det betyr at utviklinga og iverksettelsen av de politiske og taktiske linjene er sjølve nerven i partiet og partilagens virksomhet, og er den aktiviteten det henter næringa si fra.

Derfor blir også en situasjon der fagforeninga og tillitsmenna "tar seg av" partiet og driver med "partibyggende arbeide" som sirkler

for å la partiet dø av mangel på næring.

I industrien kan vi tilført gjennom et allsidig

arbeide i spissen for å utvikle folks

og bruke denne kampen til å spre

forslag til vedtak:

DS mener vårt arbeid på arbeidsplassene og i fagforeningene i dag er inne i et feilaktig spor. Denne feilen gir seg uttrykk bl.a. i at vår framgang ved valg o.l. innafor fagbevegelsen, ikke har gitt seg utslag i større oppslutning rundt og styrking av partiet i massene.

DS mener hovedårsaken til dette er at det har utvikla seg et feilaktig syn på dagskampen og på fagforeningsarbeid, der dette i større og større grad framstår som et mål i seg sjøl. I sin lønnevege vil dette føre til at partiet utvikler seg fra et revolusjonært til et reformistisk parti, og at vårt arbeid for revolusjon erstattes av flikking på dette samfunnet.

Ei revolusjonær linje for dagskampen innebærer at partiet og parti-medlemmene i fagforeninger og på arbeidsplassene aldri må rove seg med å være de beste og mest lojale forkjemperne for faginteressene. Bortsett dette blir vårt mål, betyr det bare at vi i virkeligheten bidrar til å styrke det borgerlige diktaturet ved å lape på de venstre utslagene av det. Vi må alltid trekke linjene videre, holde fram de langsiktige målene og bruke de små daglige kampene til å forklare at det som trengs, er den store kampen for revolusjon og sosialisme.

DS mener det finnes to viktige årsaker og rotter til dette avviket:

a) Den viktigste årsaken ligger i en tendens til å underordne de strategiske interessene, revolusjonen og sosialismen, under de kortsiktige interessene. I samband med dette har det også utvikla seg et skille mellom faglig arbeid på den ene sida og partiarbeid på den andre.

Dette er et linjeavvik av høyrekarakter, og det må bekjempes gjennom politisk og teoretisk kamp.

b) Det er dessuten en viktig, medvirkende årsak, som ligger i at vi har store huller og svakheter i å utikle ~~er~~ konkret politikk og paroler for dagskampen. Dermed har partikameratene fått utiltrekkelig med taktiske og politiske retningslinjer i arbeidet etter. I mange tilfeller gjør det at vi ikke har en politikk som kan bygge broa mellom de nære og de langsiktige interessene til arbeiderklassen.

Årsakene til dette er tidligere avvik og svakheter som undervurdert dagskampens betydning, og det er uttrykk for at sentralismen på dette feltet er for avakt utbygd såvel på SK- som på ME-nivå.

Historisk sett har et tidligere venstre-avvik, som angående vekt på dagskampen og utviklinga av en politikk for denne, tilfutt et høyre-avvik å utvikle seg slik vi ser det i dag. Linjemosalg sett, kan vi vel regne med at venstre-avviket er korrigert, men det gjenstår nye enda med å rette opp de svakhetene dette avviket førte med seg i mangel på konkret, dagsaktuell og revolusjonær politikk på dette felt.

Korrigeringa av det nåværende avviket må derfor etter DS' mening gripe fatt i begge disse elementene, slik at vi både får en bedre politikk for dagskampen, og forstå hvordan vi skal bruke denne politikken.

"NILS."

svar mot økonomismen (Kommentar til "NILS" sitt innl.)

Jeg oppfatter artikkelen for å se på hovedfeilen i vårt arbeid på arbeidsplassene som at vi ikke greier å knytte de daglige økonomiske og politiske reformer til kampen for sosialismen.

Utifra dette skisseres ei politisk linje som går ut på å viske ut skillet mellom partiarbeid og faglig arbeid, styrke diskusjonen om taktikk og konkret politikk f.eks. industripolitikk og boligpolitikk.

Dette vil jeg kalle RV-modellen og jeg mener det er klassisk økonomisme. Opp mot dette vil jeg foreslå en "AKP-modell" som sier at hovedvekten i korrigeringa går på rekruttering og propaganda om politiske spørsmål som går ut over det som bygger på arbeidernes erfaringer fra sine egne liv.

Jeg oppfatter Lenins definisjon av økonomisme som politisk oppdragelse av arbeiderne bygd på deres økonomiske kamp og deres egen livserfaring. Lenin legger stor vekt på at for forstå systemet og utvikle kommunistisk bevissthet må de ikke bare forstå sin egen klasses stilling, men situasjonen for alle klasser og grupper i samfunnet. For å oppnå dette vil han organisere altomfattende avsløringer, propaganda.

Der er mulig å komme ganske langt med dette innafor fagforeningene. På internasjonale spørsmål er vi godt i gang. Min erfaring fra faglig arbeid er da også at det som lager diskusjon og rusker opp i tenkinga til folk er saker som Alta, ungdomsøkkupasjon, porno o.l.

Jeg er enig i at skillet parti/fagforening er brukt av tillitsmenn til å unngå slike saker, KK-salg og partioppgaver. Det er enormt viktig å få tillitsmenn til å bli kommunistiske politikere. Men å gå inn for drive all vår politiske virksomhet innafor fagforeningene vil føre til en større feil. Næmlig at vår politiske propaganda underkjedes taktiske hensyn og nivået til de brede masser. Lenin har nå ruskert rett når han sier at enhver organisasjon må ha karakter etter hva den driver med. Ei fagforening må nødvendigvis drive mest med lønn og arbeidsvilkår og politisk arbeid bygd på dette. Innenfor fagforeningene

blir vår oppgave å tøy disse grensene lengst mulig, men grensene er der.

Dessuten vil "alt gjennom fagforeningene" underordne partiet under fagforeningene og passivisere resten av kommunistene.

Vi er sikkert også uenige om hvordan situasjonen egentlig er. Artikkelen retter arbeidet inn på å skape oss et omland. Jeg mener vi har et ganske stort omland, svært mange som er enig i vår konkrete politikk. Istedenfor det store flertall, må vår politikk i større grad rettes inn på å få dette mindretallet til forstå hele det kapitalistiske samfunnet.

Vi må verve for å få et rødt omland.

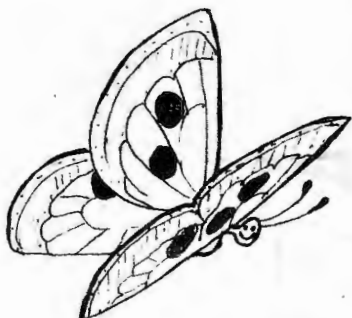
A B

10.

NYE BØKER FRA OKTOBER

TRON ØGRIM: den vestlige maoismens samenbrudd, og krisa i AKP(m-l)

En kritisk gjennomgang av de vestlige m-l-partiene som dukket opp på slutten av 60-åra på grunnlag av kultur-revolusjonen i Kina. Samt en analyse av hvorfor AKP(m-l) har klart seg bedre gjennom krisa enn de andre m-l-partiene i vesten.

ca kr 65.-

kommer ca 15. juni

PÅL STEIGAN: svar på tittale

Pål Steigan svarer på kritikk og angrep som er blitt rettet mot sentrale deler av den marxist-leninistiske teorien fra partimedlemmer, og utenfra.

ca kr 60.-

kommer ca 10. juni

Om RV-innsamlinga og sommarinnsamlinga

I siste nr av FK sa vi at vi ville legge fram budsjett for ulike deler av RV si drift: RV-Radio, RV-bystyre, RV-fylke, i dette nr av FK. Enkelte etterlyser også ei oversikt over valgkamp-økonomien (frå siste valg, sidan det gjekk med underskot.

Vi kan dessverre ikkje legge fram desse budsjetta no, pga at det enno ikkje er sennje om fordelinga av dei midlane vi har, og forbruket på kvart område. Vi tar no sikte på å få ut desse budsjetta i neste nr av FK, saman med at vi lanserer ei lokal RV-innsamlingskampanje, først og fremst for å finansiere RV-Radio. Ramma for denne innsamlinga vil eg anta blir på ca 15.000,-. Men må her ta forbehold, så lenge det ikkje er oppnådd sennje med RV om budsjetta. Dei pengane som alt er samla inn til RV- vil komme til fråtrekk på denne ramma. Vi har tidlegare bedt om at det blir samla inn ein 50-lapp pr medl. til RV. Ein del lag har no sendt inn desse pengane, medn mange har enno ikkje reagert. Eg oppfordrer desse på nytt til å gjennomføre denne innsamlinga. Dette er grunnlaget for å dekke RV-sine utgifter til ut på hausten -82. Dette er igjen grunnlaget for å få ryggen fri til å kunne konsentrere seg om Sommarinnsamlinga til Klassekampen, i sommar månadene.

I forbindelse med RV-innsamlinga spør nokr om støtrelsen på den offentlege støtta. Lokalt har RV- fått for -82, ca. 34.000,-. Av dette behold vi lokalt 15.000,- mens resten går til drift av RV-sentralen og til valgkamp-83. Det er klart at RV ikkje kan leve av desse offentlege midlane aleine, det ville ^{også} vere politisk feil å basere seg på det, etter mitt syn.

SOMMARINNSAMLINGA: Denne skal i år gå til Klassekampen. Formålet er å skaffe midlar til veie for å lage eit bedre produkt. Konkret er målet å kunne ansetje ein journalist som dekkjer kvinnekampen, og har det som særegen oppgåve. Dessuten er målet å sytke korrespondentane i distrikta, na ved ein konferanse/kurs. Det er også meininga å finansiere ein del gratisutdeling av avisa. Kampanje er lansert i KK og i internblad tidlegare. Studer dette materialet for vidare opplysningar. Distriktet si målsetjing for denne innsamlinga kjenner vi ikkje i skrivande stund, men antar at den vil bli på størrelse med i fjor då det totalt skal samlast inn 800.000, det samme som i -81. KK-dagsavisa er eit av dei aller viktigaste våpna parifet har, og som vi for all del må halde på og gjere skarpere, og meir langtrekkande. Derfor må vi sørge for å rydde plass, slik at vi kan prioritere denn innsamlinga i sommar månadane og utover hausten inntil vi har oppfylt målsetjinga.

På sinhausten/førejulsvinteren vil det bli behov for å ta opp igjen RV-innsamlinga først og fremst til RV-radio. Denne innsamlinga må då drivast i hovedsak utafør våre interne rekker.

12.

meld deg på sommerleir - no!!

Det blir -leir på Sund; Ölkehøgskole 2 - 7 aug.

- vandreleir i Nord-Trøndelag 19 - 23 juli

- vandreleir i Sør-Trøndelag (Rørostraktene) 2 - 7 aug.

- helgaleir på Saltøya 27 -29 aug.

Det har enno ikkje komme noko rush med påmeldingar til leirane, men vi kjenner til at mange skal på leir. Det høstar no med å få inn påmeldingane, slik at vi kan få ei samla oversikt over deltakelsen og bli i stand til å mobilisere der det er store hol, og slik at vi kan bli i stand til å planlegge leirane og fordøle oppgåver.

Ein del folk har enno innvendingar mot å dra på leir: vi vil her ta opp nokre av desse innvendingane:

Uviktig å dra på leir - treng 3 veker ferie.

Viktighetta av å dra på leir heng først og fremst saman med temaet og den politiske betydninga av leiren. Hovedtemaet er i år: Europa i brennpunktet. Europa blei i -45 delt mellom supermaktene. I -70 tok den "stabile" etterkrigstida slutt. Mange ting tyder på at supermaktene no rivaliserer om ei nyoppdeling av Europa. Denne teorien må studerast nærmare, og vi må studere korleis presset frå supermaktene verkar inn på Europa. Blii Europa mein splitta, 22 - samles det? Blir Europa drege til den eine eller den andre supermakta. Vi må vurdere den økonomiske basisen til Europa, dei politiske motsetningane og klassekampen. Vi må vurdere Europa som bytte mellom supermaktene og som sjølstendig maktfaktor og imperialist.

Europa og verden er i imperialismens smeltedigel, ein situasjon som stiller krav til grundigare analyser for å legge opp ein rett politikk. AKP(m-l) er det partiet i Europa som har komme best ut av den internasjonale krisa i m-l-bevegelsen. Vi har eit ansvar for å bidra til å utvikle politikken på dette området. Dette vil i neste omgang vere til hjelp for m-l-bevegelsen i alle dei europeiske landa, og det kan -ikkje minst - bety ei sterkare kraft i kampen mot imperialismen. Eg trur at sommarleirane i år kan bli lærerike og nyttige for å heve forståelsen for dagens imperialisme, og styrke kampen mot den.

I løpet av ei veke kan ein få anledning til å fordjupe seg i dette temaet på ein heilt annan måte enn ved eit eller fleire kveldsmøter eller halgaseminar.

Leirane er no lagt opp på ein slik måte at det også blir ein fin ferie. Dette kan du forsikre deg om ved å spørje dei som har vore på leir dei siste åra.

For dyrt å dra på Sund. ?

Enkelte snakkar om dette. Dersom du brukar sovepose blir prisen kr.145,- pr døgn. For tfl. 4,5 døgn (ca) blir dette omlag kr 650,-. Barn under 7 år går gratis. Barn mellom 7 og 15 år betaler 1/2 pris. Prisen dekker alt unntatt personleg utsyr. Ma. står innendørs basseng til vår disposisjon. Dersom du tar i betraktning det det kostar å leve ei veka m. mat, hus ol, blir opphaldet på Sund kanskje litt dyrare enn vanleg, men samla sett kan det ikkje vere snakk om store summar, ikkje større enn det ein gjerne ofrar for å delta i utviklinga av vår politikk på eit viktig område.

Vandreleirane går etter planen. Den i Nord-Tr.lag går første veka i fellesferien. Leiren i sør (Røros-traktene) går parallellt med Sund-leiren i tid. Det hastar her med påmeldingane, m.a. for å få gjeve beskjed tilbake til deltakarane om oppmøte, utsyrsliste ol.

Saltøyaleiren Mange tenkjer at detkanskje ikkje hastar med påmelding. Det er feil. Mykje av førbuingsarbeidet må gjerast før ferien. Vi må vite kven som skal dit for å trekke med folk i planlegging, og organisatoriske og politiske førbuingar. Så skaff deg påmeldingsskjema, fyll det ut og spring til Oktober Bokhandel med det !!

ee.

Oppsummering av årets 1. mai

Denne artikkelen bygger på oppsummeringsmøte med dei partimedlemmene som jobba med 1.mai i år, og oppsum. av DSAL.

Bakgrunnen for årets arrangement.

Den eksterne situasjonen var vanskelegare enn før m.a fordi Samorg la seg på ei meir "radikal" linje. Internt var situasjonen vanskeleg pga andre store partip- oppgaver som skapte problem for prioriteringa.

Prioriteringa.

På bakgrunn av ei vurdering av alle oppgavene partiet skulle jobbe med prioriterte DS å kjøre 1.mai omtrent som i '81. Dette førte til :- ingen obl. lagsmøter, -ingen gjennomgående drøfting i R., nedprioritering m.h.p kader i ledelsen.

Oppsumært etterskuddsvis vil vi si at dette førte til ei for lav prioritering av 1.mai. Vi undervurderte betydninga av massebevegelsen, og vi undervurderte de politiske motsigelsene som "lå i situasjonen". Når vi veit at det styret som leda det daglige arbeidet aldri hadde jobba med 1.mai før, ser en at oppgåva var for stor for dem til å nå det helt store resultatet. På denne bakgrunnen var 1700 i tog brukbart.

Den politiske linja.

Den vanskelige situasjonene skapte mange problemer i utforminga av den politiske linja. Her er de viktigste problemområda.

a. Forholdet til Samorg. Motsigelser på innholdet i Samorg sine paroler. Uten tvil hadde samorg innrynmelser til Sovjetkritikk som var vond å svelge for NKP og revisjonister i DNA og SV. Men parolene var ellers så prega av opportunistisme og svada at jeg mener vi ikke kunna godtatt dem. Andre mener de holdt, men at partimarkeringa til DNA og SV var bruddgrunlaget:

b. For mange paroler i FFF - for liten konsentrasjon. 21 paroler er i meste laget. I tillegg ble det kjørt forlit e på noen nøkkelparoler. Den lokale parolen ble kjørt forlite på i mobiliseringa.

c. Parolen om kjøpkrafta òs var for vag. Sa ikke klart hvilket nivå. Dette skulle vert merkt alt på Samorgmøtet. Vanskelig å skape bevegelse på ei så rund parole.

d. Spørsmålet om hovedparole. Flere gikk inn for ei parole -samlende - på av typen: Enhøt på klassekampens grunn. Flertallet imot.

e. Mye usklart på reservasjonaretten. I praksis ble hele spørsmålet om reservasjonaretten tilsle bndel i arrangementet.

f. Parolen om Falklandsøyene. Se eget pkt.

Organisasjonsarbeidet.

Det ble lagt forlitt vekt på mobiliseringa gjennom partiet. Initiativkomiteen må få større plass i starten. Seksjonene ble for lett vint organisert. Opplegget på dagen var stort sett bra men ikke stramt nok. Særlig var det forlitt kultur. Sjølve toget var slapt og lite fargerikt. Det må legges mer vekt på kultur neste år.

Propaganda/massemobilisering.

Hovedløpeseddelen var bra. Innspurtløpeseddelen var ikke agitatorisk nok. Ellers var det mange svakheter ved propagandaspredninga. Kom ut alt for lite. Personlig mobilisering ble kjørt riktig, men overslag i retning av å undervurdere betydninga av massespredning. Mange arbeidsplasser fikk ikke løpesedler/propaganda. Standen på Nordre var også svak.

Vurdering av resultatet.

Resultatet var på høyde med fjoråret. Tatt i betraktning lav prioritering og hardere konkurranse fra Samorg (2070 i år mot 1200 i fjor) - var dette bra. Men vi må merke oss at faglig seksjon har gått betydelig ned siden 1980 250 - mot 160 i år og 155 i fjor. Ellers gride studentene på ny å få til en bra seksjon, (ingen i -81).

Noen andre viktige saker fra oppsummeringa.

- Meget beklagelig at p.medlemmer i viktige saker står mot hverandre på åpne møter.
- Møtsigelser på hvor viktig det er å ha med KAG i styret
- Møtsigelser på hvor "demokratisk" allmøter er. Et alternativ kan vere å gi initiativkomiteen det avgjørende ordet.

Noen vedtak: -fatta av DSAU på grunnlag av oppsummeringsdiskusjon.

1. DS må avklare rammene for det politiske opplegget, også det organisatoriske, innen 1. januar.
2. Ansvarer for partiets arbeid med 1. mai må ligge hos en ledende kamerat i DS. Det må sikres kontinuitet fra år til år.
3. Vi vil gå inn for lagsdiskusjoner om 1. mai -83 før jul, og lagsdiskusjon om parolene på nyåret -83. De samme diskusjonene må også føres i ungdomsforbunda.
4. DSAU vil ta sjølkritikk for å ha prioritert årets 1. mai for le...
5. DSAU vil gi særskilt RU opp for riktig prioritering og bra godt arbeid. (jfr. løpeseddel).
6. Partikameratene og kameratene fra ungdomsforbunda har gjort en i hovedsak god jobb med årets 1. mai, særlig tatt i betraktning mangel på erfaring.

FALKLANDSSAKEN OG 1.MAI.

Det er kjent for de fleste at det har stått en del strid omkring hva som egentlig skjedde i denne saken.

De partimedlemmene som jobba med sak 1. mai har på oppsummeringsmøtet e fatta et enstemmig vedtak om saksgangen, og en kritikk av et partimedlem i forbindelse med denne saka. Kritikken legges fram fo r den det gjelder, før den kometeres nærmer her.

aa/på oppdrag
for BS.

1. mai og Samorg.

Forholdet til Samorg og arbeiderklassen har ridd Faglig-1.mai-Front som en mare. Her i byen la vi opp en taktikk overfor Samorg med 8 paroler. Disse var på forhånd ganske snille, for å unngå at det ble sett på som en ren demonstrasjon.

Det endte opp med et brudd som gikk på tre saker: Atomfrie sone i Norden, partimarkering og talerspørsmålet. Heldigvis nektet Samorg å møte FFF for å diskutere; ellers ville vi ha fått en splittelse av 8.mars-typen og vill splittelse ~~spiltelse~~ i våre egne rekker.

Istedenfor å presse Samorg, mener jeg at vi i år presset oss selv. FFF ble tannløst. Det var ikke noe klart stemne-tog. Det nevnte ikke Sovjet i forbindelse med Polen. Det hadde ingen hovedparole som var retta klart inn mot LO/DNA-ledelsen.

Slik må det nødvendigvis bli når vi legger opp en taktikk utifra styrkeforholdet i Samorg i dag, og ikke vil bli isolert der.

Jeg tror vi må tåle isolasjon i Samorg, få en klarere politikk, slutte å snakke så mye om enhet og at Samorg prinsipielt bør arrangere 1. mai. Det er bedre med klare skillelinjer, og litt hørs enn uklare linjer og mye respekt for vilje til enhet med en råtten Samorg-ledelse.

demokratiet i partiet

Avdelinga vår har diskutert demokratiet i partiet. Her følger en del av de synspunktene som kom fram i debatten:

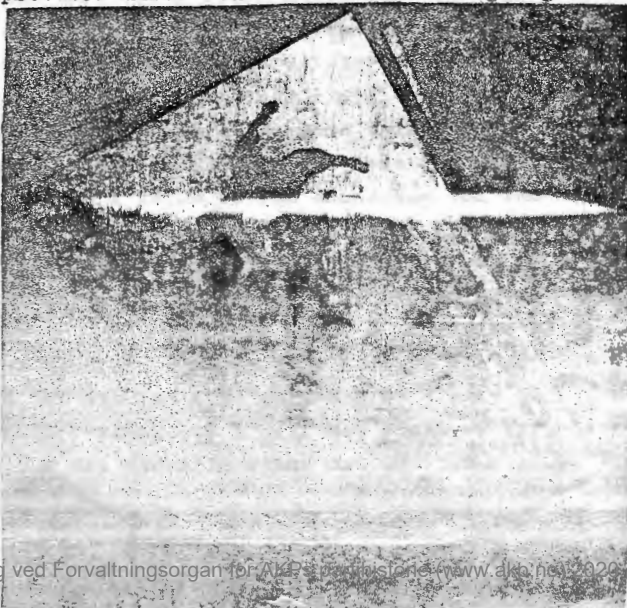
1) Valg til LM: Flertallet mente at dersom det er stor opposisjon mot "den vedtatte linja" på en distriktskonferanse på før LM, skal denne opposisjonen ha representasjon på selve LM. Dette bør vedtektsfestes. På denne måten kan en sikre demokratiet for mindretallet, sikre at ulike politiske syn kommer fram (mot monolittisk enhet) Det ble ikke tatt stilling til hvor stor denne opposisjonen skulle være.

2) Flertallet var misfornøyd med referatene fra LM. Mener det er ~~uuønsket~~ utilstrekkelig å ~~be~~ referere innledninger/vedtak som blir gjort. Før et vedtak ligger det en god del debatt til grunn, og ved ikke å referere debatten mister en ganske mange nyanser, får ikke kjennskap til utviklinga i diskusjonen. Dette er viktig for medlemmene for å stimulere til fortsatt debatt. Det ble reist et forslag om at LM burde bli tatt opp på bånd, for så å distribuere båndene til alle avdelinger. (Kan fordreie stemmer slik at en ikke kjenner igjen personer som snakker) Videre mener flertallet at alle de som har vært på LM må få si hva de vil til avdeling si når de kommer tilbake. "Kunne si litt om stemninga på LM." "Noe anna er å ha mistillit til medlemmene.

3) Flertallet i avdelinga skriver ikke innlegg til internbladene fordi de er redde for å bli slått i huse. En ting er at frykten for bedre teoretisk skolerte folk er stor, En annen ting er at de føler at ledelsen ikke har bruk for dem. SK bestemmer den politiske linja lell. Bjørn Nilsen sitt innlegg i TF ble brukt som eksempel. Her svarer P.S. rent formelt på en del problem om demokratiet i partiet, men går ikke inn på realiteten, på spørsmål om hvordan utvikle demokratiet. P.S. fungerer i praksis til å avskjære kritikk/debatt.

Jeg tilhører mindretallet på en del av disse sakene. Kommer tilbake til mine synspunkter, oppfordrer herved flertallet i avdelinga og andre til å følge opp debatten.

GURO.

det norske jordbruket under sosialismen

Vi er ei avdeling frå eit gammalt, tradisjonsrikt jordbruksområde, som har diskutert jordbrukspolitikk og jordbruket under sosialismen. Med denne diskusjonen som utgangspunkt ønskjer vi å starta ein diskusjon om jordbruket under sosialismen i interblada.

Det første vi ønskjer å slå fast er at sosialismen inneber statslege av jord, skog og fjell. Ingen skal ha rett til å kjøpa og selja slik eigedom.

Før det andre meiner vi at det er viktig å slå fast at utviklinga i Sovjet med omfattande kollektivisering av størsteparten av jordbruket kort tid etter revolusjonen, (eit under 50 år er kort tid) ikke er vegen å gå i Norge. Dette fordi det ikkje vil tena sosialismen korkje politisk eller økonomisk. Politisk fordi ei omforming av bondene vil sosialister kräv lang tid med politisk skulering gjennom teoretiske diskusjonar og praktiske eksempel. Økonomisk fordi gardane står der med driftsbygningar, våningshus og maskiner som utgjer store verdjar. Det går ikkje an å leggja dette ned.

På bakgrunn av dette vil vi skissera korleis vi tenkjer oss utviklinga i ei bygd etter revolusjonen.

1. Gardans vert dreve stort sett etter dei einingane som allereie eksisterar.

2. Ein videreutviklar og systematiserer det maskinsamarbeidet som allereie eksisterar i dag. Eit ut ifra tilheva naturleg tal bruk går i lag. Har skikkeleg mek. og elektrisk verksted der den som er best skikka arbeider mest. Har dei maskinane det er mulig i lag.

3. Når dei gamle driftsbygningane vert umoderne, går ein saman om driftsbygningar så langt som politisk og økonomisk forvarleg. På same stad som elektrisk og mekanisk verkstad.

4. Om ein på sikt skal samla bustadhus er eit vanskeleg tema. På den eine sida har ein dei materielle kulturelle verdiane som ligg i dei gamle våningshusa, på dei gamle tunna. På den andre sida har ein muligheten til

sosialisering av husarbeidet, og med det ei materielt grunnlag for frigjering av bondekona, dersom ein går attende til det gamle systemet med at alle husa i ei bygd var samla på ein plass. Skrivaren meiner at eit system med ei eining (som kan vera fire, fem middelstore noverande einingar) der alle våningshusa, driftshusa, lagerhusa og verkstad er samla lik dei gamle tuna, der ein har hovudmåltid i lag, der ein muligens samarbeider med fleire einingar om barnepass, rep. av arbeidstøy o.s.b., er eit system som kan fungera lang tid etter revolusjonen.

Utover dei tankane vi har gjort oss kring det vi tenkjer oss som grunneininga i det norske sosialistiske jordbruksystemet, vil vi koma med ein del synspunkt og påstandar:

1. All jord, skog og fjell statseige.
 2. Staten forpaktar vekk jorda. Forpaktarskapet kan gå i arv for å skapa sosial stabilitet og motivasjon for skikkeleg drift. Dersom jorda vert dreve dårleg, kan forpaktarskapet takast frå familien.
 3. Maskinane må ikkje vera vare.
 4. Regionalt og på landsbasis kan dei noverande jordbruksorganisasjonene i stor grad brukast. (Jordstyret, fylkeslandbruksstyret, samvirkeorganisasjonene, bondelaga)
- Håper dette skapar debatt.

Ola

20.

KK-salg er artig, men viktig!

I forbindelse med KK-kampanjen i vinter starta avdelinga vår fast salg på Flatåsen og Havstad.

På Flatåsen har 2 fra avd. og på Havstad 1 fra avd. og en sympatisør hatt ansvaret for salget. Vi selger hver 14de dag på begge plasser. På begge stedene får vi solgt 10-15 aviser på 1-1.1/2 time.

Da vi starta var ingen av oss særlig optimistisk, vi grudde oss for å få dører slengt i trynet, lite salg, ingen vits i å gå osv.

Vi hadde også liten tru på oss sjelv som selgere. Dette har forandra seg radikalt. I dag synes vi det er artig å gå, treffer trivelige folk, ser resultater av salget, det har blitt en positiv rutine som vi ikke ville ha vært foruten. Og det viktigste: folk setter pris på at vi kommer med avisa.

På begge plasser gikk vi systematisk til verks. Gikk på alle dører i ca 20 blokker både på Havstad og på Flatåsen. 20-25 stk på begge plasser kjøpte avisa første gang, og det er disse vi idag går fast til. Til høsten må vi gå over hele områdene på nytt da en god del ikke var hjemme første gang.

Resultatet så langt er: 1 dagsabb. + 1 lørdagsabb. + 8-10 som vurderer lørdags- eller dagsabb.

I vår avd. har vi altså svært positive erfaringer med fast boligsalg av avisa. Vi ser at det er et relativt stort marked for KK, et marked som idag ikke blir dekket. Hva gjør så partiet med dette?

Vi har inntrykk av at boligsalget ligger langt nede her i byen.

Vi mener at KK-salget må opp-prioriteres og at det er DS som må ta grep om den planmessige organiseringa av dette arbeidet.

Foregår det fast salg på Sollia, Vestlia, Risvollan, Otillienborg, Valentienlyst, Østbyen, Nyborg, Kattem, Kolstad, Rosten, Hallset osv osv osv!

Det bør gå an å pålegge hver avd. ansvaret for ett eller flere bolig-områder. Vi må heller ikke være redd for å trekke sympatisører med i KK-salget. Vi har f.eks truffet flere sympatisører som sier at de har lyst til å selge KK, men ikke alene.

Konklusjon: Boligsalg av KK må opp-prioriteres. DS må ha ansvaret for en planmessig oppfølging av dette.

Ruter må gåes opp systematisk og salg hver 14de dag ser ut til å være

pause. De samme folk bør ha ansvaret for ei rute, da kjesperne fortære blir kjent med selgerne og det blir naturlig å abonnere etter ei stund.

Å sikre abonnenter er en langvarig prosess, det holder ikke med korte kampanjer. Det kan heller ikke sies å være så krevende jobbing. En kommunist må kunne avse 1-2 timer i uka til spredning av den viktigste propagandakilden vår, Klassekampen.

Et av argumentene for å gå over fra budtjeneste til postgang var å få frigit endel tid og krefter. La oss så ta denne tida til hjelp og ta opp igjen boligsalg av avisa.

Vi vil på bakgrunn av det vi her har sagt be DS om å legge fram et forslag til systematisk boligsalg av KK innen 1.sept, for da må vi sette igang.

Knoll og Tott.

TOM SIDE

23.

TOM SIDE

TOM SIDE